

de Morvedre (Sanchis Guarner), tirant cap al de Canet de Berenguer (torre *del Mardā*, en te. de Canet: M. Llopis, *País Val.*, p.54). Els pescadors del Cabanyal prenen la «Torre del Mardà» per senya des de mar junt amb el Cap de Canet (Casac. 1924). D'ací la cantarella popular: «*Canta-rana i Almardà* / se posaren a renyir: / *Canta-rana* caigué en terra / i *Almardà* pegà a fugir» (recollida a Benifairó per S. Guarner (*Pobles Val. parlen* III, 3): perquè essent uns aiguamolls *canta-rana* són a ras de terra, i la torre es dreça esvelta com un corredor que arrenca a córrer.

També a Mall., p.ex. *Can Mardā*, (Inca XL, 48.20).

I d'aquí el compost *Massalmardà (-dan)* (V. infra, art. *Massal-*).

L'ús que veiem en la forta Torre d'*Almardā*, i en *Massalmardā* ens pot ajudar a comprendre el nom mossàrab del poderós rei de València, *Zaid Aben-Mardanie* (que fou també rei de Xàtiva-Múrcia, c. 1150, Dozy, *Suppl.* II, 391);² en el *Rept.* de València figura també *Gàlib Aben-Mardaniš* (en la triple variant *-Mardanix*, *-Berdanix* i *-Mardunix*),³ que seria un descendent d'aquell rei famós —rebec i impetuós com l'animal. La terminació *-iš* és la dels hipocorístics aràbics (*Hamdiš*, *Darwiš*, *Ubađiđ*, *Amrriš* etc. (Littmann, *Studia Pedersen*, 1953, 193ss., § 7; i *Eigennamen Ägypter*, p. 84; García Gómez, *Arabica* I, 1954, 129).

En fi existí també una variant de radical pur (sense -AN), en la forma *mar*, viva avui encara a les valls pirinenques del Bearn i dels parlars gascons del SE. (*DECat.* v, 497b42-60), i com a nom de l'Estany del *Mar*, gran i pregon llac aranès en terme de Arties; quasi igual en el circ lacustre de Cabdella: *La-Mar* < LAC(U) MARRI. L'Estany de(i) *Mar* STAGNUM MARRI 'llac o estany del marrà', en certa manera és l'estany mascle, l'estany formidable, car tots dos són tan grans i profunds que en dies tempestuosos s'hi alcen paoroses onades, enduent-se les xarxes i barquetes dels pescadors de truites. Si fos per comparació amb la mar no s'explicaria bé l'article masculí *et*, i encara menys la combinació amb LA(CU) MARRI.

¹ *Font del Mardano* te. Alins (Les Pauils, 1957). I reapareixia esporàdicament en el Nordest: Roca de la *Mardana* en te. de Ropidera (Conflent) ja en doc. de 1092: Rocha Sa *Mardana* (*InvLC*).—²

Per al seu paper a Granada veg. *El Arch* VI, 174.—³ Cites de J. Ribera en el pròleg a l'ed. facs. del *Rept.* (=ed. Bof. 157, 184). En part amb err. de lectura, *u* per *a*, lletres uncials quasi iguals; en part *b-* per dissim. (tipus *berenar* MERENDARE); ajudant-hi, però, la infl. de l'àr. *bardān* 'poca-solta', 'joglar', malnom que li posarien els seus enemics.

MARRADA, MARRADES

Com el mot *marrada* 'camí que fa voltes, tor-

tuós' i altres derivats del verb *marrir / marrar* (*DECat.* v, 501).

La Cova la Marrada, a Castelló de la Plana (XXX, 34.9); *La Marrāda*, a Canet de Berenguer (Camp de Morvedre) (XXX, 42.17); *Marada*, despoblat del terme de Llaúri (Rib. B. Xúquer) (*GGRV* II, 121).

Marrades, partida de Castelló de la Plana, a l'O. de la ciutat.

Marrades, partida del terme d'Alzira (*GGRV* II, 123); *Les Marrades*, a Dènia (XXXIII, 70.22).

Marrades, NL antic del terme de Soanyes (Conflent) documentat l'any 1075 en unes afrontacions amb Oleta i amb Porcinyans: *villa Maradas* (*Col. Moreau* XXXI, 67).

En el cens de 1359 hi ha un *Loch de Marrades*, en el Princ., no identificat (*CoDoACA* XII, 43).

Les Manrades, muntanya prop de Talaixà (Garrotxa), per on puja el camí fent marrades (NL recollit per Coromines, 1926), amb propagació de la nasal (com en *mangrana* etc.)

Les Marradetes, a Lladurs (Solsonès) (XXXVIII, 177.10); *Les Marradelles*, a Aós (Alt Urgell) (XXXVII.162.2).

D'un altre derivat del verb, amb sentit semblant: Solana dels *Marros* a Taüll (*TVBoí* II, 5), també a la Vall de Benasc i al P.Val. (*DECat.* v, 503a21-34. D'aquí potser també *Marro*, pda. de Siurana (XII, 46ss.).

Marradiu, V. *Marrā Marragofes*, V. *Maguerola / Magarrofes Marai*, V. *Maraua Marraig, Marraix, Marraixona, Marralbeb*, V. *Marr- Marranari*, V. *Marrā Marranxa, Marranyo, Marrassà*, V. *Marr- Marratxí*, V. Vol. I, 201 *Marrau*, V. *Maraua Marro, V. Marrada*

MARROCALS

Nom d'uns penyals gegantescos damunt Pena-roja, en el Matarranya.

PARÒNIM.

Maset de Marrocal, en el limitrof terme de Coratxà, uns 10 km. més al Sud (XXVII, 143.33).

ETIM. Derivat de **marroco*, «penyal», mot mossàrab germà del cast. *berrueco*, «penyal de granit», per a l'etim. del qual, veg. *DECH* I, 573b57-574a7; *DECat* VII, 359a40-50. J.F.C.

MARROI, MARROJO, MARROIG [Masroig (?)]

Tut del Marroi, nom d'una petita cova (o *tuta*), a La Vansa (Alt Urgell) (XXXVIII, 26.4).

Manantial de Marroio, a Algar (Camp de Morvedre) (XXX, 41.18).

Marroes, a Crevillent (Camp d'Elx) (XXXVI, 152.18)